

Драго Тешевић

С в е м и р с к е з г о д е

Песме за децу и одрасле

ЂАВОЉА ПОСЛА

1.

Сеђаше једном Вишњи у пустој доколици,
Кроз размозгану главу прште ројеви слика,
(Сјактави, бледи свици у мркој измаглици)
Пита се, редећ мисли, кано ласте на жици:
Како да себи створи достојна Супарника?

Господ думаше дуго, и кад се најзад трже,
Пред њим Анђео стоји и невино се смешка:
”Ау, нешто сам забрљо!“ – смешак му с лица стрже –
”Мич’ ми с очију мали, ил’ се мењај што брже!“
Брецну, љутито на њ – омакла му се грешка.

Створ, што га на уму има, налик смркнутој звери,
Нити познаје кроткост, нит сме за осмех знати;
Тај ће, гаравом душом, у брк да му се цери:
”Сем прегршти грохота“ – Бесмртник главом клати –
”И неваљале ћуди, ништа му не смем дати!“

Поново јати мисли – пун лаког неспокојства –
Најпре: Ваља да створи посве опречна својства,
(Изван Суштаства светлог, што га изнедри Тмина)
Пре но сазда телесо с духом демонског Двојства,
И дарује му привид божанских особина...

Дубоко упрт у се вага навике своје,
Биште властиту нарав и супротности тражи;
Мисли, у ројевима, нове науке роје
Кројећи обрис Бићу од невере и лажи...
И гле, већ два ривала један спрам другог стоје:

”Тааако!“ – мрмољи Творац милостивога лика,
Након што Креатури даде карактер худи,
Сачинив Неподобу: Репатог Натамника,
Смутњама сваким склона и назлобрзе ћуди.

2.

Од Васељене јоште није било ни трага,
 Јер тек ће да је творе два Градитеља вешта:
 Господње Милосрђе и домишљатост Врага;
 Испашће добро знано – и Штошта и Којешта...

Таскају Неимари... уз ракију и вино...
 Вишњи сркуће црњак, Сотона цевчи шљиву
 Трепћућ, пут Бесмртника, понизно и невино:
 'Нек ОН светове ствара, тај не може на ино,
 Кад куцне моја ура, прелазим у офанзиву!'

Тако се Ђаво теши, док Бог чудеса ствара,
 И тек кадикад стане, колико да предахне,
 Дотера пар ситница с немаром неимара,
 Ил' да задивљен собом зној са образа смахне...

Бог најпре створи Време и одмери му сате,
 Затим сачини Звезде и осу Небо њима,
 Па заповеди: Нек се у Стазе млечне јате!
 (На небесима, за све, места довољно има)
 И нека луче светлост док се над светом клате!

Замеси златно Сунце и чељад му: Планете.
 Одреди: Кад да мркне, а кад јутро да сване.
 Сарезав Земљу – сточи: Мора и Океане –
 И узме шарном пређом Огртач да јој плете...

Шта му чинити ваља, Бог је предивно знао:
 Дуго је спредао нити с Руна небесног, златна,
 Од месечасте пређе: плео, кројио, ткао...
 И кад одену Земљу плаштом растиња влатна
 Јединствену Лепоту целом Свету је дао.

Пошто расели Земљом: зверад, кукце и птице;
 Једва у пола посла, хукну, подигав веђе...
 Беше л' се зажелео негдашње доколице?
 Или се препао беше: Понестаће му пређе!

Задивљен, кобајаги, Натамник немо гута,
 Суморне мисли меси и оком злим колуга
 Док из тесних му прси чемер зависти клија
 Шапатам теши жељу сањану неброј пута:
 'Тако ми хадског котла, то бих умео и ја!'

3.

Бог гледа своје дело и сам себи се диви:
 Све је ту било добро, корисно, беспрекорно!
 Најтежи део посла – у скорој перспективи:
 'Нудер, сад се покажи!' – чикну га Нечастиви –
 Охрабрен изазовом, Бог прегну да дела орно...

Радећи непрестано шест дана и пет ноћи,
 Створитељ диже главу поткрај шестог дана,
 Да покаже Такмацу – резултат божје Моћи:
 Прелепу Плаву Куглу, што блисташе му с длана.

Не зна се шта је лепше: Ромор ил' плавет мора!
 Помно, из сваког угла, Ђаво загледа Куглу:
 Отпозади, са стране, одзодо и одзгора,
 Залуд замерке тражи – да је извргне руглу! –
 Све чисто, савршено: 'Чек, нема једног Створа!

Мајсторе, стан', полако!' – Ђаво ће, ко у шали –
 'Не мисли да закерам' – у брк му се церека –
 'Ама, све ми се чини, да ипак нешта фали,
 Ниси л сметнуо с ума да сачиниш човека!'

'Стварно!' – отхукну Творац и постиде се мало,
 Откуд баш пред њим таква срамота да га снађе!
 Те шибнув мрким оком сотоње закерало,
 Ишчачка испод нокта трунку човешке грађе
 И узне градити Створа до ког је Врагу стало.

4.

Занесен новим Бићем, Бог, дела, не одмара –
 Довде су ствари текле, по плану, како треба –
 По својем подобију првог Човека ствара,
 И баш кад хтеде да га надахне даром Неба,
 Створитељ на час заста са шаком пуном Жара...

Ко зна с разлога кога, заставши у покрету,
 Небески Отац прави паузу – прву! – краћу.
 Дочекав своју згоду: Да стави круну Свету!
 Ђаво услужно ђипи, и кликну: 'Нека, ја ћу!'

Враг пут Господа чкиљи јантарским оком пуме:
 'Звезде и Васељена! Природа! Растење! Звери!
 Све грандиозна дела, немам замерке, Куме!
 Пусти дер мене мало – ништа, бригу не бери!
 Видећеш, кад све свршим, шта Твој супарник уме!'

Док грозничаво смишља паклену смицалицу,
 У мрке шаке пљуцка и Бесмртноме збори:
 'Ти си Тело му дао! Дедер, мало одмори!
 Ред је, брате, да и ја дарујем бар ситницу.'

Натамњак се церека... биће посла до гуше...
 Јер пред њим лежи: Човек, саздан по Божјем лику! –
 С телом – љуштура шупља – без Духа и без Душе.
 Бог беше Памет му дао, додуше – невелику –
 Ама у Срцу глумом: Ничег, сем ледне тмуше...

Зајапурен – од страсти – Ђаво приђе Човеку
 Да наспрам своје ћуди доконча Божје Дело:
 'Имаћеш, прво' – вели – 'Нарав, погано преку,
 Кварну и злоковарну Душу, и' – бришућ ниско чело,

Узе да пророкује Судбину Двоногоне:
'Бићеш: Завидљив! Крвопилаан! У опачини, јак!
Мрзећеш Божја дела, навек поносан мноме!
Рече, и у потиљак мекан свој му утисну знак,
На шта се глуво трупло прену из сна и коме.

Над лобањом, још хладном, Враг грдним Левком кружи,
И – нештедмице! – точећ Разум у Главу празну,
Напрти Дарованом о врат и страшну Казну:
Заман му памет била, ако се њом не служи!

5.

И гле, нетом Саздани наже још истог дана:
Творцу свом да покаже врли карактер врајји,
Латив се, за почетак – светлога буздована –
Запути СВЕТ да мути и свети рат да тражи
И Земљом зла да сеје од Ђавла дарована.

ЕКОЛОШКА ВРТЕШКА

1.

Бог је, промишљу вишњом, души једнога старца,
 За анђела-Чувара одредио – К о м а р ц а.
 Крвопилчеву душу – удеси Бог – нек чува
 Створење насртљиво – златно-зелена Мува!

А Луцилија царска (тако се Зунзара зове)
 Имаће за чуваре – грлате Лабудове!
 Над судбом леповратих да бде прастара Ала
 С грепког базалтнг стења галапагоских жала.

Судбини Игуане – недокучне су божје стазе –
 Дао је три чувара да будно на њу пазе.
 Бог заповеди Орлу, Мраву и јату Скуша:
 ”У надлештву је вашем глува аждајска душа!“

А њима трома даде за чувара Горилу,
 Док судбу Мајмунову повери Крокодилу.
 ”Грабљивче, још да чуваш“ – наложи гмазу с Нила –
 ”Душу Кондора андског и удес Армадила!“

Кондор (са Оклопником) има о том да брине,
 Да на морима бурним срећа прати Пингвине.
 ”Ти, Фраконошо...“ – овде, ко зна с разлога ког
 Њишућ суђајски кантар, начас застаде Бог...

2.

А с друге стране ту је и душа оног чиче,
 И њу би нечја судба морала да се тиче!
 Вишњи је, души старца, да овај није знао,
 На чување, још давно, усуд Курјаков дао.

Налог Вучини гласи – или ни њега није! –
 Да попут дивље ћуди чува судбину Змије.
 Гуја – Бог заповеди – навек има да чува,
 Ко слуз с отровног зуба, душу бесна Пастува!

Осећам, наслућујеш, Ждрепчеву душу фину
 Западе божјом вољом да пази удес Делфину:
 ”Амо дер, Морепловче!“ – Вишњи Делфина зове –
 ”Одсад, да ми се стараш о звезди мудре Сове!“

А, птица Атенина, нек бира измеђ двога:
 Ил’ ће Бивољу душу, ил’ удес Носорога?
 Нек душа Тврдокошца – што рог врх носа носи –
 На вјеки вјеков зебе над судбом љутој Оси!

3.
 Делић посла је свршен, склапа се крчки круг
 У Л а н ц у големоме – тек први беочуг.
 Вољом Сведржитеља – **свако неког да чува!**
 Свеједно Мрав Аждају, Жеж Моржа, Слона Бува...

Отхукнув, Бог заповеди: да горопадна Оса
 Свесрдно води бригу о души Албатроса!
 Албатрос, нек се стара, строги налог прописа,
 О душама: Нарвала, Тарантуле и Риса!

Рисова главна брига, осим лова и јела,
 Нек буду: удес Пужа и – неуморна Пчела!
 Пчела, ни у дремежу, не сме с ума да сметне:
 Да је Чуварка души Ливаде – распаметне!

Пољима расцветаним, би Богом додељено:
 Да пазе сваку Травку док не постане Сено!
 Творац не занемари ни големог Нарвала,
 Њему у део паде душа златног Шакала:

”Ти ћеш чувар да будеш“ – заповеди Шакалу –
 ”Ненадмашном трубачу и балетану – Ждралу!
 Кракоњо, твоја душа“ – запрти љупког Ждрала –
 ”Да бди, са Ровчицама, над судбом минерала!“

4.

Сетивши се Пингвина (Бог још кантаром нија):
 ”Ти, херувим да будеш блиставог Колибрија!“
 Шта ће с маленом Птицом? Њу за Чуvara узе:
 Душама Даждевњака и пурпурне Медузе:

”Ти, жртво Персејева“ – Сведржителъ докона:
 Чувар да будеш души благог колоса – Слона!
 А Слон, како би било? Чек!“ – намисао мења
 И даје, Козорогу: Кањон и усуд Стења!

Ево га, на ред стиже, већ поменути Биво
 Њему ће дати штогод кабасто и Неживо...
 Закон Трајања тражи: Неко мора да мари
 И за Клисору суру и за судбине Ствари.

Све што саздао беше, Бог Судбом заговари,
 Било створења живих, било – неживих ствари:
 Звериње, Кукца, Птицу, Рибу, Шуму и Биље
 Ветар, Ледњак и Реку, Језеро, Вулкан, Спиље..

Усуд на Усуд ниже у крхке б е о ч у г е,
 Завештав створовима: Да пазе једни друге!
 Растури ли се Ланац – из било које нише –
 Све чека Удес исти, свима се црно пише...

”Вас двоје“ – заповеди Ласти и Скочимишу –
 ”Чувајте плавет Неба, Облаке, Снег и Кишу!
 Надлежност Неба биће – Бог беочуге скива –
 Семења мудрог занат и златокоса Њива!“

Стани! неко упита, шта би са душом Слона?!? –
 Ништа не брини, синак, неког чува и она.
 Бог је, свачијој души, нашао по Чуvara
 Да се, за сва времена, о пламку њеном стара!

5.

Није Свемошћу лако с небројним судбинама,
 Зачас проклизне грешка, настане заврзлама;
 Јер онај чича, штоно душу Москит му чува,
 Ратује беспошtedно против комараца и мува.

Кад једном: ”бззззт!“ – ево старчевог душобдије:
 Навро, по сваку цену, на вену – крв да пије.
 Чича потеже шаком, да напасника згњави,
 Не слутећ да том гестом ради себи о глави.

Случило се, међутим, да једна бесна Оса
 Кидиса истог часа поврх старчевог носа.
 И шака мења правац – недомашна су божја дела –
 Да Осу смахне с носа, где беше дрско села...

6.

Божијим Провиђењем навек су испреплетене
 Судбине Штуке, Стене, Амебе, Дуба, Хијене...
 Води рачуна куд базаш и ког ти нога гази,
 Да не причепиш Створа што нечју Душу пази!

Кад бисмо знали да нам о души брину комарци
 Низ кичму би нам стално плесали ледни жмарци...
 Но и брижника видим – над собом наднесена:
 Да л’ о души му брине Јагањац, ил’ – Хијена...

ЗАКОН КРУГА

Под стајском стрехом, која сеже
 До лисне крошње зрелог Дуда,
 Паук развлачи нити мреже,
 Свог недомашног ткачког чуда.

Зракасте струне спретно спреда,
 И распиње их – све од шале! –
 Као да кругом пречаге реда
 Уз погибелни обод спирале.

И док о блиском гошћењу тепа,
 Мотрећи језно ремек дело,
 Не виде кад је долетело
 Куштраво Врапче, кусата репа,
 И за раскошну трпезу село,
 Намере чврсте да кога шчепа.

У истом часу (кад Усуд хоће,
 Премда донекле удела има
 Гранатог Дуда опојно воће)
 Слећу – у зујним стубовима –

На сочне мурве, без подозрења:
 Мушице винске, осе и зоље,
 Прве – силенског расположења,
 Друге – свадљиве и зле воље.

С њима, у руху од чиста злата,
 (Евидентно из рода фина,
 Мада прилично трбушата)
 Очију красних – два рубина!
 И мадам, звана *Ц. Капитата*.

Охола, око плодова кола.
 Нит је привлаче процеси врења,
 Ни неухватљиви дух алкохола
 Нит воће стигло у зенит зрења
 Из ког се цеди медена смола.

Пре, задовољна, но забринута,
 Постаја неко време по страни,
 Очима жарним проколута...
 Спази Паука где мрежу плете,
 Виде: како се клати на грани
 Птић – који управо на Дуд слете:

”Живце ми кида несносна зука
 Тих винопијских зунзарала
 Што даље од тог простачког пука!”
 То је последње што нам је рекла
 Гђа *Цератирис*, финог порекла,
 Пре но у замку меку је пала.

Дотична дама, злаћаног рува,
 Могла би бити – све ми се чини –
 Добро нам знана јабучна Мува
 Сад заплетена – у паучини...

Кратко потраја драма под стрехом:
 ”Долијала си, Смрдуљо с каца!”
 Ликује Паук, загрцнут смехом,
 И на дрхтаву жртву се баца...

Паучак мувље сокове сише –
 Неопрезан, у тренку глумом –
 То Цивцивџана инспирише
 Да га покупи скупа с Мувом.

Док, с пленом, Ловца-Паука гута
 И мусав кљунић о грану брише
 Врапцу – занетом, овога пута –
 Судбина вражју страницу пише.

У недогледу – модром – високо,
 Препуштен млакој ваздушној струји,
 Шестари свевид Кобац – ил' Соко? –
 Само његово кристално ОКО
 Слути зачетак скорој олуји...

Врабац безбрижно прхну пут жбуња
 Да у њем скромне песме цивцика...
 Кад ли – из ведра неба! – ко муња
 Јастреб! И, опет – виђена слика...

Већ наслућујеш даљи ток приче:
 Непоткупљиви Судија неба
 Смршене конце Судбине миче...
 Док он гозбује, Јастреба вреба
 Смркнути сељак: ”Чек, разбојниче!”

Јастреб – одавно у немилости –
 Само што беше сео на грану
 Да залобајем посним се гости
 Кад нациљана двоцевка плану...

Смрсаног перја, крилато Звере,
 Издишућ лежи у реткој трави...
 И њег ће сада неко да ждере
 Пауци, кукци, муве, ил' мрави...

Свеједно, били велики мали,
 Ка истом циљу Усуд све врти
 По недостижно финој спирали
 Стазом Живота, путањом Смрти...

Законом више Праведности
Кад се затвори ланац Круга...
Црви ће Копцу глодати кости!
Код последњег смо Беочуга.

Било под стрехом, ил' крошњом Дуда,
Вечном Спиралом Судбина пузи
И тек покадшто, кад заврлуда,
Кад се у стврдлу зеницу сузи,
Заголица нас: Добра! – Ил худа?
Но, о том ћуте – б е о ч у з и...

ДВОЈАКЕ МУКЕ

Један Лептирић и једна Сања
Разговор воде о које чему;
Њу занимају путовања
А прах са цвећа тема је њему.

Лептир нервозно по цвету цупка,
Мрштећи лице, ко да се гади:
”Ах, Госпоћице, прекрасна, љупка,
Ја више не знам шта да се ради?

Дозволте, драга, одмах ћу прећи
На проблем који душу ми мучи:
Цвеће нам више није што беше
Нит се понаша цветски ни цвећи;
Уместо меда – смрадове лучи
И којекакве отровне смеше.

За срећних дана, ја бих пре ручка,
Слебдео с децом у младо жито;
Већ након два-три Булкина тучка
Било би свако дете ми сито!

Данас, док залуд облећем поље
Гладан и гроги – од главобоље! –
Шта год покушам, све забадава!
Осврнем ли се – угледам: пчеле,
Избезумљене... обневиделе...
Липсају, а с њима липсава трава.

Не знам шта се то са цвећем збило?
Променило је мирис и боју
И заводљивост негдашњу своју,
Покуњило се и прозлобило.“

Засопљен, кркља скоро без даха:
 ”По-гле-дај“ – крилцем латице листа,
 Глас му посрће од силног страха –
 ”Ма куд окренеш, слика свуд иста:
 Цветови пуни отровног праха!“

Смрштених веђа, по цвету шетка,
 Канда злохуду судбину вага:
 ”Да не дуљимо, у два-три ретка,
 Поскапаћемо, Сањице, драга,
 Корисни, штетни – без изузетка!“

Сања по младој памети лута
 Чуперке чупка и носић глади,
 Види се, искрено забринута,
 Због папијонске големе глади:

”Госпон Лептирко, још није касно“ –
 Саосећајно у њега гледа –
 ”Ваш проблем ћемо решити ласно,
 Изволте, молим – три тегле меда!

У начелу сам сагласна с Вама,
 Иако имам“ – мала ће дама
 ”Невоље посве друкчијег вида;
 Ево, укратко, шта мене сеца:
 Зашто, по вас дан, чамују деца
 Сама – између четири зида?“

Сања се с правом на неког љути:
 Неподношљиво постаје стање...
 Ех, кад би знала – куд да запути? –
 Пошла би, сместа, на путовање!

”Дражесна Госпо, ако је тако,
 Молићу лепо“ – Лептирић вели –
 Са путовањем Вашим ћу лако,
 Бисте л’ мећ моја криоца сели!

Постоји, кажу, на крају Света,
Земља, у којој нема смоће,
Где стомирсно растиње цвета,
Где не запрашују цвеће ни воће.

А у том крају предалекоме,
Живе невероватне тате и маме
Који једино брину о томе
Да им Сањице не чаме саме!“

И кренули су, још истог дана,
Да траже поља размирисана
(И, игри склоне маме и тате!)
Решени да се више не врате.

Ко зна где ли су њих двоје стали
Да л су пронашли светове боље?
Сања сад, кажу, за Мамом жали...
Лептир још сања полен и поље...

ВУК И ЈАГЊЕ

1.

Дрема крезава Шума,
Пропланком пасе стадо...
Јагње, још сасвим младо,
Штрпка травке и дума:

”Дан и ноћ трпим муку
Сви ме гњаве, без мере,
Гуркају, чупкају, туку...
Куд нисам какво звере
Налик ждерињи Вуку.“

Док уздисаје гута,
Блекан, у истом часу,
Замишља себе: Дасу!
У Вука – прометнута.

Кроз снове слатке, вечне
Мислима пјаним лута,
Час кези зубе млечне,
Час на стадо полети
Канцама бритким прети...
Ником не миче с пута!

2.

Сморен од гладовања,
Сам, у реченој Гори,
И Курјак сан свој сања,
Чујмо, шта њега мори:

”Живот мој, мука права,
Курјаку“ – худ се вајка –
”У лову, све је теже...
Док сколи једног брава
Остали с е р а з б е ж е . . .
А за њим груне хајка.

Дроб ми жеља ижеже,
 Жеља, вуцима блиска:
 Сваки дан свеже шиљеже,
 Ил' – јаловуша, двиска.“

3.

Рај! – Засања, ономад,
 Курјак, скитница ловна,
 Да живи, не ко номад,
 Већ, прометнут у Овна! –

Идила рајског мира:
 Сит – за овцама каса;
 Нит ловца, нит пастира,
 А ни помамних паса.

4.

Који дан, потом, сrete
 Курјак, стомака сита,
 Овчје лудасто дете
 Те заста, да га пита:

”Еј, малиша, је л може,
 Да заменимо – коже!?”

Блекан се с тугом сети:
 Свака шуша га шута,
 Ил' му розима прети:
 Мали, мичи се с пута! –

Предлог га окуражи;
 Закликта, обрадован:
 ”Скидај тај ћурак, важи!“ –
 Нек му сад неки Ован...

И док рече, минута,
 Нестаде сињих мука,
 Оба су прометнута:
 Јагањац млад у Вука,
 А Вук у Јањца, шута...

Блечко се кочопери,
Тешком репином маше,
Кожа, јест, поширока:
Држ се, опака звери,
Сад ће сви да се плаше
Зверета – крволока!

”Што ће да буде вуне
Кад усред стада груне!“ –
Рачуна Јагањац-Вук...
Ал нико ни да мрдне
Због сподобе му грдне,
Шта чини луд овчи пук?

Ништа. Забили главу,
У свилоросну траву;
Ту, дакле, нешта фали!
Место памет да губе,
Кезе – на њега! – зубе:
”Де, не будали, мали!“

Јањац, за њима клима,
Сав се снуждио – худ.
Кожу, курјачку, има,
Ма, нема и вучју ћуд...

Мада памети тање,
Брави су без по муке,
Прозрели лудо Јање,
Ал не и нарав Вуке.

5.

Јер, Вук – репоња сиви –
Шта ради, чим се бави?
У и з о б и љ у ж и в и
Пландује – кано брави...

Нови кожух му тесан,
 Вајка се – каном бесан –
 Док ћутке очњак бруси...
 ”А, ти, премудри ловче,
 Отпучи две-три ковче,
 И подвиј репић куси!“ –

”Изрод, у вучјој раси!?” –
 ”Баш те брига, ко пита,
 Каквог си рода, шта си?
 Важна је пупа – сита!
 Прави се луд, и паси.“ –

Не пасе, ваљда, с њима?
 Зар му већ прија трава?
 Бољи план Вујкан има:
 Стаду се – умиљава:

”Тако ми жишке очне
 Знам за пашњаке сочне
 (Тамо, усред шибљака)
 Трава мирисних пуне,
 Меканих, попут вуне!
 И сласних пупољака.“

Жељне свилене паше,
 Овце вујањца прате,
 Чегато да се плаше
 Ако у честар сврате?

Башка басташно звере,
 У јагњећем костиму,
 Спокојно чека зиму;
 Стаду се умиљава,
 Овцу за овцом ждере,
 Баш му не прија трава...

6.

Вука из слатких сања

Врисак двоцевке диже,

Сплину драж радовања...

И док крв с прса лиже,

Засопљен, брдом стриже,

Опет га х а ј к а г а њ а...

ДВОЈНА ДИЛЕМА

Насмешен Ветрић пита Кишу:
”Тако ти модре небеске митре,
Кад облаци те де-сти-ли-шу,
И на Земљина левају леђа,
Преобличена, у перле хитре,
Падаш ли на капи, ил’ на литре,
Или се осипаш – као пређа?”

Росуљи није било до смеха:
”А, Ти“ – питањем одговара –
”Тако ти шупљег, шиштавог меха
И распуснога дувачког дара,
Дуваш ли, реци – надути Ветре –
На килограме или на метре!?”

СЛОНОВЕ БРИГЕ

Затекне Питон у подне Слона
 Замисли, да простиш: без панталона!
 Како разгаћен, у пицами,
 На своју и туђу децу галами.

Разгоропаћен укруг око крда корача
 И урла као банда раштиманих трубача.
 А кад се шест и по тона беса раструби
 Богами, и Питону од прпе цвокћу зуби.

Што је без панталона, мислим да знате:
 Та због врућинчина афричких, брате!
 Де, сад ми кажи, ако знаш:
 Зашто је узбуђен Сурлаш наш?

Можда занима и вас чему толика вика
 Маторог Локсодонта, то јест Госпон-Слоника?
 Слонови, кад галаме, имају покрупан глас,
 Барем баритон, још чешће бас.

Ствар најважнија за сваког Тату-Слона
 Јесте, да се слонићи строго држе бонтона!
 Да деца знају да се господски понашају
 Било у савани, тролејбусу или трамвају.

Из циркуса, с Балкана, рођак му пише, да су
 Слонови, тамо, код њих, на изузетном гласу.
 Чак и пред семафором, кад се згусне колона,
 Кроз прозор кола, они, с осмехом помињу Слона.

Код њих су нимало мање на цени Обзир и Пажња.
 Кад уђеш у трамвај, на предња врата ил' стражња,
 Чућеш финије људе, чим се малчице пробонтоне,
 Уљудно скину шешир и, уз шкргут и наклон, кажу:

”По л а к о – к у д с и н а в р о – С л о н е!“